

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: R. R.**, nar “X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Martinem Vondroušem, advokátem se sídlem v Liberci, ul. 8. března č. p. 21/13, PSČ 460 05, proti **žalovanému: Magistrátu města Mostu, odboru správních činností, oddělení správní**, se sídlem v Mostě, ul. Radniční č. p. 1/2, PSČ 434 69, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2015, č. j. MmM/049606/2015/OSČ-P/FF,**

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Magistrátu města Mostu, odboru správních činností, oddělení správní, ze dne 23. 4. 2015, č. j. MmM/049606/2015/OSČ-P/FF, sp. zn. OSČ-Př/037220/1423/2014/FF, jímž byla zamítnuta jeho žádost o upuštění od zbytku výkonu sankce zákazu řízení všech motorových vozidel, uložené mu rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 23. 9. 2014, č. j. 4338/DS/2014, JID: 135758/2014/KUUK/Hyk, a dále bylo rozhodnuto tak, že se podle ust. § 14 odst. 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), od

zbytku výkonu sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel neupouští.

Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a samotné řízení, jež mu předcházelo, bylo stiženo vadami. Žalovaný přičetl k tíži žalobce okolnosti, které nastaly ještě před tím, než mu byl zákaz řízení uložen. V první řadě mu vytkl podání odvolání proti rozhodnutí, kterým mu byl uložen zákaz řízení všech motorových vozidel, a následně mu byl vyčten skutek, který je předmětem správního řízení. Zákon o přestupcích říká, že od výkonu trestu zákazu činnosti lze upustit po uplynutí poloviny doby, pokud pachatel způsobem svého života prokázal, že další výkon sankce již není potřebný. Z právě uvedeného tak jednoznačně vyplývá, že jde o způsob života vedený po uložení sankce, a nikoli před ní. V opačném případě by byla pachateli, jenž byl vícekrát trestán, odepřena možnost upuštění od zbytku výkonu trestu zákazu činnosti. Na podporu svých tvrzení poukázal žalobce na ustanovení trestního zákoníku, které říká, že při posuzování žádosti o upuštění od zbytku výkonu trestu spočívajícího v zákazu činnosti je možné přihlížet pouze ke způsobu života, který odsouzený vedl v době výkonu trestu. Navíc se žalobce domnívá, že okolnosti týkající se jeho minulosti již byly zohledněny při ukládání trestu, a pokud by měly být nově zohledněny v rámci rozhodování o upuštění od zbytku výkonu sankce, tak by nepochybně došlo k porušení zákazu dvojího přičítání. Pokud tedy zákon jednoznačně nespécifikuje, k jakému způsobu života pachatele se má přihlížet, jde o nedostatek předmětné právní úpravy, která však nemůže být vykládána k tíži žalobce. Na podporu tohoto tvrzení žalobce poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2014, sp. zn. III. ÚS 2264/13. Žalobce shledal napadené rozhodnutí nezákonným, neboť žalovaný vycházel ze skutečností, které neměly být v rámci rozhodování o upuštění od výkonu zbytku trestu zkoumány, poněvadž zákon tuto možnost nepřipouští. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž uvedl, že se plně ztotožňuje se zdůvodněním svého rozhodnutí, ve kterém především vycházel ze záznamů uvedených v evidenční kartě řidiče. Žalovaný v žádném případě nepřičetl žalobci k tíži podání odvolání či žalobcem zmíněné přistižení při řízení motorového vozidla, a to i přesto, že součástí sankce byl zákaz řízení motorových vozidel. Tyto skutečnosti žalovaný uvedl k doplnění informací vedoucích ho k jeho závěrům. Jednání žalobce spočívající v překročení maximálně povolené rychlosti při řízení vozidla o 80 km/hod, žalovaný považoval za krajně nezodpovědné a nebezpečné vůči ostatním účastníkům silničního provozu. Skutečnost, že žalobce postrádá známky sebereflexe, které by vedly k jeho nápravě, dokazují předchozí uložené tresty. Navíc protiprávní jednání žalobce se neustále a celkem značně stupňuje. Žalovaný se tak domnívá, že u žalobce nebyl dán důvod k upuštění od zbytku výkonu sankce zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel, ba právě naopak je zcela žádoucí, aby si žalobce v průběhu výkonu celého trestu konečně uvědomil závažnost svého protiprávního jednání. S ohledem na právě uvedené proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

V následně učiněné replice k vyjádření žalovaného žalobce opakovaně uvedl, že žalovaný svým jednáním v předmětné věci zlehčoval žalobcovo právo na spravedlivý proces, když mu bylo podání odvolání přičteno k tíži, což žalovaný sám přiznal, když uvedl, že žalobce neoplývá dostatkem sebereflexe. Žalobce se i nadále domnívá, že přihlédnutím k okolnostem uvedeným žalovaným byl porušen zákaz dvojího přičítání, když výše zmíněné

okolnosti byly již jednou řešeny v samotném řízení o přestupku. Žalovaný měl při posuzování žádosti o upuštění od zbytku sankce přihlédnout pouze k chování žalobce v době jejího výkonu. Žalobce opakovaně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

O žalobě rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupce žalobce s projednáním věci bez nařízení ústního jednání souhlasil a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním, takže se má za to, že souhlas udělil, když byl o tomto následku ve výzvě výslovně poučen.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 6. 5. 2014 bylo vydáno rozhodnutí Magistrátu města Mostu, odbor správních činností, oddělení správní, jakožto přestupkového správního orgánu I. stupně, č. j. MmM/059811/2014/OSČ-P/FF, sp. zn. OSČ-Př/037220/1423/2014/FF, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 7. 3. 2014 ve 20:10 hodin, v Mostě na silnici I/13 ve směru na Bílinu při řízení motorového vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost 90 km/hod. minimálně o 80 km/hod, za což mu byla udělena pokuta ve výši 10.000,-Kč a zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v délce dvanáct měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, jakožto odvolací orgán, následně zamítl žalobcovo odvolání a rozhodnutí správního orgánu I. stupně pravomocně potvrdil.

Ze správního spisu, konkrétně z výpisu z karty řidiče bylo dále zjištěno, že dne 17. 11. 2014, tedy měsíc po nabytí právní moci rozhodnutí o pozbytí řidičského oprávnění na základě uložené sankce zákazu činnosti na dvanáct měsíců, byl žalobce zastaven Policií České republiky při řízení motorového vozidla, v důsledku čehož mu byl řidičský průkaz zadržen, neboť žalobce jej dosud neodevzdal, ač měl, jak soud rozvede níže.

V dané věci se účastníci řízení neshodli v právním názoru ohledně toho, zda v případě žalobcem podané žádosti o upuštění od zbytku výkonu sankce zákazu řízení všech motorových vozidel měl žalovaný při posuzování žádosti přihlédnout ke způsobu života, který žalobce vedl během výkonu trestu, jak tvrdil žalobce, a nikoli ke způsobu života, který vedl žalobce i před výkonem trestu, jak oponoval žalovaný. Na tomto místě soud předeseílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná, když žalobcovu argumentaci soud vyhodnotil jako zcela lichou.

Pro vyhodnocení předmětné žaloby má klíčový význam dikce ust. § 14 odst. 3 zákona o přestupcích, v níž je zakotveno, že od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti lze po uplynutí poloviny doby výkonu této sankce upustit, jestliže pachatel přestupku způsobem svého života prokázal, že její další výkon není potřebný.

Sankce zákazu činnosti může v některých případech značně ovlivnit běžný život či výkon povolání osoby, které byla uložena. Za účelem zmírnění případného dopadu byla stanovena možnost nikoli však povinnost správního orgánu rozhodnout o upuštění od výkonu zbytku zákazu činnosti. O upuštění rozhoduje správní orgán, který rozhodoval o uložení zákazu činnosti v prvním stupni na návrh osoby, která byla sankcí postihnuta. Správní orgán žádost v plném rozsahu zamítne nebo jí naopak zcela vyhoví v případě, kdy shledá, že pachatel přestupku způsobem svého života prokázal, že její další výkon není potřebný. Správní orgán příslušnou žádost posuzuje dle informací, které mu jsou známy z jeho úřední činnosti s ohledem na účel zakázané činnosti.

Soud uvádí, že zákonná dikce ust. § 14 odst. 3 zákona o přestupcích nikterak striktně nestanovuje, v jakém časovém období by měl být zkoumán a hodnocen způsob žalobcova života. Z výše uvedeného však jednoznačně vyplývá, že žalovaný byl povinen zkoumat žalobcův způsob života ve spojení s důvodem a účelem, pro který mu byl zákaz činnosti udělen. V případě žalobce šlo o zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel. Žalovaný správní orgán tak vycházel z evidenční karty řidiče, která obsahovala záznamy o řidičské minulosti žalobce. Soud se s postupem žalovaného plně ztotožnil, neboť v projednávaném případě nebylo lepšího důkazního prostředku, kterým by mohlo být prokázáno případné ojedinělé protiprávní jednání žalobce a popř. i žalobcova trvalejší náprava na úseku dopravy. Z výpisu z evidence řidičů přitom bylo zjištěno, že žalobce byl v minulosti hned devětkrát trestán, a to za překročení povolené rychlosti při řízení motorového vozidla, přičemž již dvakrát bylo ze strany správních orgánů vyhověno jeho žádosti o upuštění od zbytku trestu spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel.

Z právě uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že žalobce opakovaně a zcela vědomě porušuje právní předpisy upravující provoz na pozemních komunikacích a ohrožuje ostatní účastníky silničního provozu rychlou jízdou. Jakákoliv přijatá dosavadní sankční opatření ze strany správních orgánů tak zcela evidentně nevedla k žalobcově nápravě, když ten neupustil od svého protiprávního a krajně nebezpečného chování na úseku dopravy, to vše za situace, kdy se mu hned dvakrát v tomto směru dostalo dobrodiní ze strany státu – neboť ze strany správních orgánů bylo již dvakrát vyhověno žádosti žalobce o upuštění od zbytku trestu v podobě zákazu řízení všech motorových vozidel.

Dále soud uvádí, že nemohl souhlasit s tvrzením žalobce, že by jeho způsob života během výkonu trestu zákazu řízení všech motorových vozidel byl natolik vzorný, aby bez dalšího podmiňoval upuštění od zbytku trestu. Žalobce zcela opominul fakt, že rozhodnutí o uložení správní sankce zákazu činnosti je vykonatelné nabytím právní moci, což v případě žalobce znamenalo, že od tohoto okamžiku začala žalobci běžet doba, po kterou měl činnost zakázanou. Výše citované rozhodnutí Magistrátu města Mostu, odboru správních činností, oddělení správního, ze dne 6. 5. 2014 o zákazu činnosti žalobce spočívajícím v zákazu řízení všech motorových vozidel nabylo právní moci dne 15. 10. 2014. Ve zmíněném rozhodnutí byl žalobce mj. poučen o skutečnosti, že v případě nezadržení řidičského průkazu na místě spáchání přestupku, je povinen ve smyslu ust. § 113 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu jej odevzdat do pěti pracovních dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí

příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, přičemž nesplnění této povinnosti je přestupkem ve státní správě. Žalobce nicméně tuto povinnost nejenže nesplnil, ale navíc porušil i sankční opatření uložené mu dotyčným pravomocným rozhodnutím ze dne 6. 5. 2014 spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel, když byl dne 17. 11. 2014 zastaven hlídkou Policie České republiky opět při řízení motorového vozidla. Z právě uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že žalobce nejen v době před výkonem trestu, nýbrž i během jeho výkonu neprojevil jakoukoliv sebereflexi a ochotu nést odpovědnost za svoje protiprávní jednání na úseku dopravy a vědomě dál porušoval právní předpisy. Z výše uvedených důvodů soud vyhodnotil, že postup žalovaného, spočívající v zamítnutí žádosti žalobce, byl zcela správný a legitimní, jelikož žalobce svým jednáním a způsobem svého života neprokázal, že další výkon trestu v podobě zákazu řízení všech motorových vozidel není potřebný. Při posuzování žádosti o upuštění od zbytku výkonu sankce zákazu řízení všech motorových vozidel byl žalovaný povinen komplexně posoudit žalobcův dosavadní způsob života, aniž by byl limitován tím, zda se podstatné skutečnosti (v daném případě skutečnosti na úseku dopravy) udály před uložením sankce či po jejím uložení. Námitky žalobce v tomto směru tak soud shledal naprosto neopodstatněnými.

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 téhož zákona. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o přestupcích, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 24. října 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
I. T.